

Broeders en zusters in Christus,

Ik zal u brengen waar u niet heen wilt. Wellicht herinnert u het zich uit uw kinderjaren en beleef jij het zo op dit moment. Hoe je ouders je soms brachten en brengen naar plaatsen die u niet wilde en jij nu niet wilt. Je wilde niet naar de kerk, naar de zondagsschool of naar catechisatie, maar je moest en gaat toch. Je wilde niet naar de tandarts, maar je moest mee. Je durfde niet naar de huisarts, bang voor de prik, maar je kreeg hem wel. Of misschien zegt u, oud geworden: 'dat is iets wat nu aan de orde van de dag is in mijn leven. Ik wilde helemaal niet mijn huis uit, maar toch werd ik aan de hand van mijn kinderen het verpleeghuis ingeleid. Eenmaal oud geworden zul je gebracht worden waar heen je niet wilt. Hoe anders was het toen je jong was. De tijd waarin de meesten van ons vitaal en levenslustig zijn. Je kunt jezelf prima redden. Je kleed jezelf aan. Je kunt gaan en staan waar je wilt, hoewel dat, nu voor jullie als jongeren, ook niet helemaal opgaat. Maar toch, als je jong bent kun je er doorgaans op uit om de wereld te ontdekken. Maar eenmaal oud geworden zul je gebracht worden waar je niet wilt. Je bent minder zelfredzaam, meer afhankelijk van anderen en moet leren omgaan met beperkingen. Oud worden betekent dat je gebracht en gehaald wordt. Je stapt bij een ander in de auto, want zelf rijd je niet meer. Je loopt aan de hand van de rollator of aan de hand van de ander je dagelijkse rondje, want anders val je. Het kan zelfs zo zijn dat anderen je dus brengen naar waar zij willen. Je moet het maar afwachten waar ze je naar toe brengen. En u denkt: ja, wat Jezus hier zegt is werkelijk waar.

Is God ook iemand die je brengt waar je niet wilt? Ja, God is ook zo iemand! Dat zegt Jezus tegen Petrus. Zo heeft hij dat beleefd en vele christenen heel letterlijk na hem. Alleen, de vraag is wel: spreekt Jezus hier alleen over een algemeen menselijke waarheid rond ouder worden? Nee, het gaat om meer! De Heiland maakt hier niet zozeer een tegenstelling tussen jong en oud zijn, tussen onafhankelijk en afhankelijk zijn. Hij wijst hier vooral op de tijd voor en na de verloochening van Petrus. Petrus is net aangenomen en uitgezonden als apostel van Jezus Christus. Hij mag herder worden van de kudde van God, die de kerk is. Jezus heeft hem zijn misstap vergeven. Heb je Mij lief? Vroeg Jezus tot drie keer toe. En elke keer antwoordde Petrus ietsje zachter en met steeds meer schaamrood op de kaken. Tot hij op het laatst fluisterde: Heere, U weet alle dingen, U weet toch dat ik van U houd. Ja, Jezus weet het wel, maar weet Petrus het nog? Weet hij wel wat hij daarmee zegt? En durft hij er ook naar te leven, ongeacht de consequenties?

Want, hoewel hij voluit leerling van de Heere Jezus was, is het grandioos misgegaan. Jezus riep hem en hij volgde Hem. Maar hóe volgde Petrus? Meer dan eens gordde hij zichzelf. Wanneer Jezus Zijn lijden aankondigt, reageert Petrus en zegt: 'Ik zal mijn leven voor U inzetten'. 'Al worden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nooit geërgerd worden'. Petrus zal Jezus trouw blijven. Maar uiteindelijk struikelt hij over al die grote woorden. Drie keer heeft hij ontkent dat hij bij Jezus hoorde. Daarmee spaarde hij zijn leven. Maar zo werd ook duidelijk dat hij uit angst om zijn leven te verliezen Zijn Meester niet echt volgde. En echt volgen is: ook zelf het kruis dragen en sterven. Heb je Mij lief? Je hebt het vast meer dan eens gehoord, dat Jezus het ook aan u vraagt, aan jou en mij? En voel je met Petrus mee, wat er eigenlijk van je gevraagd wordt, dat je dat helemaal niet kunt?

Petrus zegt tot drie keer toe: Ik houd van U. Maar dan zet Jezus een domper op die vreugde en de nieuwe liefde. Want, zegt Hij: vanaf nu zal het anders worden. Je zult niet langer zelf de regie in handen hebben. Vanaf nu, neem Ik de regie en de leiding in jouw leven. Ik zal je brengen naar waar je niet heen wilt. De toekomst zal moeilijk zijn. Je zult opnieuw in gevaar komen. Ze zullen opnieuw aan je vragen: Jij hoort toch ook bij Jezus? Als Mijn opstandingskracht dan echt in je werkt dan zul je antwoorden: ja, ik ben van Hem. Maar dit keer zul je niet ontkomen. Je zult je handen moeten uitstrekken! Je zult ze uitstrekken tot op het kruis. De goede Herder van de kudde, Jezus zelf, werd geslagen, gekruisigd en gedood en de schapen werden verstrooid. En zo zal het met Petrus de herder

die Jezus volgt ook gegaan. In het jaar 64 is in Rome de wrede keizer Nero aan de macht. Een enorme brand had gewoed in stad Rome. Christenen werden ervan beschuldigd die brand aangestoken te hebben. Daarom vervolgde Nero de christenen en nam hen gevangen. Petrus werd ook gevangen gezet. Volgens het apocriefe boek 'De Handelingen van Petrus' ontsnapt hij echter uit de gevangenis en ontloopt zo de marteldood. Maar op een kruispunt van wegen buiten Rome ontmoet Petrus de Jezus die op weg is naar Rome. En Petrus vraagt Hem: 'Quo vadis, Domine'? Waar gaat U heen, Heere? Jezus antwoordt hem dan: 'Ik ga naar Rome om daar opnieuw gekruisigd te worden'?

Dan komt Petrus tot bezinning. Meteen keert hij terug naar Rome en bemoedigt zijn vervolgte broeders en zusters. In Rome is hij, zover wij weten, in juni van het jaar 64 als martelaar gekruisigd in de Vaticaanse tuin, in de buurt van waar nu de Sint Pieter staat. Hij sterft zoals door Jezus gezegd was. Zijn armen uitgebreid en zijn handen vastgebonden aan de dwarsbalk van een kruis. Petrus volgt Jezus. Het kost hem zelfs zijn leven. Aan zijn christen zijn hangt een prijskaartje. Geldt dat alleen voor Petrus? Nee, wie vandaag de Heere Jezus liefheeft en volgt, doet dezelfde ervaring op. Ik denk aan christenen in Noord-Korea en in China, die gemarteld worden in strafkampen. Ik denk aan terreuraanslagen door moslimfundamentalisten op kerken waardoor christenen omkomen. Ik denk aan een meisje van 16 jaar dat een ketting met een kruisje draagt en belachelijk wordt gemaakt. Lijden om Christus' wil is geen uitzondering, maar behoort tot het wezen van het christen zijn. Toch kan het zomaar zijn dat jij zegt: ik snap niets van die woorden van Jezus en herken ze ook niet. Want ondanks vervolging in andere landen kunnen wij in vrijheid ons geloof belijden en beleven? Het valt toch eigenlijk wel mee met het lijden als christen in ons dorp en ons land?!

Wat moet je dan met deze woorden van Jezus? Naast je neerleggen? Nee, want deze woorden zijn een indringende vraag aan ons. Hoe komt het dat er aan ons christen zijn vaak geen prijskaartje hangt? Zijn wij lauw en halfslachtig als kerk en persoonlijk in de navolging van Christus? Want het valt toch niet te ontkennen, dat de christelijke gemeente in Nederland inmiddels heel oud geworden is. In haar jonge jaren was ze vitaal en krachtig. De eerste liefde was sterk. Zij getuigde frank en vrij van Jezus. En als vanzelf groeide ze. Nu is ze oud geworden. Haar spreken heeft minder kracht. Haar lichaam kan minder aan. Haar eerste liefde lijkt voor een goed deel voorbij. Haar groei stagneert. En hoe zal zij te voorschijn komen vanuit de coronacrisis? Meer persoonlijk: wil ik het eigenlijk wel dat Jezus' volgen mij iets kost? Zijn wij bereid werkelijk ons leven en alles wat de Heere ons geeft prijs te geven voor Hem? Mag Hij de regie hebben over je bestaan, ook als dat je iets kost van je geld, je energie en je tijd? Ik hoop dat het, of we nu jong zijn of oud, ons gebed is: 'Heere geef ons als gemeente en persoonlijk dat we U niet verloochen. Vervul ons weer met die eerste liefde voor U, schenk ons een nieuwe lente, een hoopvolle bloei als christelijke gemeente en geef me dat ik het prijskaartje voor mijn christen zijn onder ogen durf te zien'.

Maar Jezus deelt nog iets met Petrus. Hij legt namelijk een relatie tussen het volgen van Hem en Petrus' levenseinde. 'Dit zei Jezus om aan te duiden met wat voor dood hij God verheerlijken zou'. Waar doelt de evangelist Johannes op? Je kunt denken aan wat Petrus ooit gezegd heeft: 'Heere, Ik zal mijn leven voor U geven'. Dat heeft hij uiteindelijk toch gedaan. Maar Johannes wijst ook nog op iets anders. Eusebius van Caesarea die rond het jaar 300 als eerste een echte kerkgeschiedenis geschreven heeft, vertelt over de marteldood van Petrus. Petrus weigerde om op dezelfde manier gekruisigd te worden als Jezus. Daarom werd hij, ondersteboven, aan het kruis geslagen. Zo kwam hij in de houding terecht waarin een kind, zich meestal bevindt, dat op het punt staat om geboren te worden: met het hoofdje naar beneden. Op grond daarvan is het sterven van Petrus door christenen geïnterpreteerd als een geboorte. Een nieuwe geboorte in het eeuwige leven. Als je niets met het geloof hebt, haal je daar je schouders over op. Sterven is vandaag voor velen het definitieve einde. Dood is dood. Maar op grond van Pasen mag ik geloven in een onverwoestbaar leven bij God achter

de dood. Dankzij de Heere Jezus die in Zijn sterven en opstaan de schuld heeft verzoend en de dood heeft overwonnen. In Hem, de Eersteling van hen die uit de doden zullen opstaan, verzekert de ons Geest dat de dood niet het einde is. Nee, het betekent dat als je in Jezus gelooft je wordt geboren, opnieuw geboren in het Koninkrijk van God. In Petrus' sterven zal Gods glorie oplichten.

God verheerlijken in je sterven?! Dat staat haaks op hoe wij vaak denken. God wordt verheerlijkt als wij iets uitstralen van de kracht van de opstanding in onze vitaliteit, in onze levenskracht en levenslust, in onze groei en bloei, in onze status en macht. Totdat de Geest je eraan ontdekt: zolang ik er zo over denk, ben ik onbruikbaar voor God. Jezus moet meer worden en ik minder. Ja, hoe meer ik sterf aan mezelf, hoe meer de glorie van de opgestane Heere kan gaan schijnen in en door mij. Hoe meer ik me laat brengen waar ik niet wil, hoe bruikbaar ik word voor Hem. De Heere Jezus Zelf heeft dat ook gezegd: dat Zijn kruisdood was tot glorie van God. God is niet het meest verheerlijkt toen Jezus Zijn machtige wonderen deed. Hij is het meest verheerlijkt toen Hij stierf aan het kruis. De Heere Jezus wilde Zijn kruisdood ook niet. Hij had gebeden: Vader laat deze drinkbeker aan Mij voorbij gaan. Maar niet Mijn wil, maar Uw wil geschiedde. En het was Gods wil om Jezus te brengen waar Hij niet wilde. Aan het kruis. Zo toonde God Zijn overmachtige liefde voor u, jou en mij. Zo liet Hij zien wie Hij is voor ons. Het is dus tot glorie van God als je met Jezus gekruisigd wordt. Dan stroomt Zijn levenskracht door je heen. Dan sterf je, om met Hem op te staan. Het is tot glorie van God als je steeds meer van jezelf aflegt en prijsgeeft. Is dat ook ons verlangen? Dat God wordt groot gemaakt in ons leven én sterven? Beam je het: Hij moet meer worden en ik minder om zo opnieuw geboren Hem groot te maken.

Wie dit goed heeft begrepen is de Duitse predikant Dietrich Bonhoeffer. Op 9 april 1945 werd hij, 39 jaar oud, door de nazi's opgehangen. Vanwege zijn betrokkenheid bij de mislukte aanslag op Hitler. Op de dag van zijn executie preekte hij voor zijn medegevangenen. Zijn laatste woorden tegen hen waren: 'Dit is het einde, maar voor mij het begin van het leven'. Dat was het prijskaartje dat hij betaalde, om de kroon van het leven te ontvangen. God werd groot gemaakt in zijn sterven door een vreselijke dood.

Sterven betekent voor een christen geboren worden in Gods nabijheid. Sterven betekent ook erven. De schitterende erfenis in ontvangst nemen die Christus in Zijn kruis en opstanding verdiend heeft. Wat je ontvangt als Jezus je Redder is? Dat wil ik duidelijk maken met het voorbeeld van de echoput. Jongens en meisjes, wat gebeurt er als je in een echoput een woord roept en je wacht even? Dan hoor je dat echoën in de put, maar vallen de eerste letters weg. Wanneer ik 'leven' roep, komt er als echo terug 'even'. En dat klopt. Leven is immers éven'. Hoe oud je ook wordt. Het leven gaat als een zucht voorbij. Zeker als je het vergelijkt met het eeuwige leven dat wacht. En roep ik in de echoput 'sterven'. Welke echo klinkt er dan? 'Erven'! En ook dat is waar. Want bij het sterven erft een kind van God het eeuwige leven en mag je delen in de volmaakte liefde en in alles wat de Heere Jezus in huis heeft.

Neem je kruis op en volg Mij. Is dat niet waar Christus ons vandaag toe oproept? Wil je ver van het kruis leven? Ik zou het niet doen, want dat is een leven zonder Christus. Volg Hem om straks in je leven nu en je sterven God groot mogen maken voor eens en altijd. Amen